

den sidste uge, er, at Folketingets flertal er slået over i bakgear i det spørgsmål.

Man ynder altid at sige, at det er os, der ikke er tilhængere af en øget EU-integration, som er i bakgear, men i dette spørgsmål må jeg sige at det er Folketingets flertal, der er i bakgear. For efter dagens debat står det klart, at der også på det område er borgfred, og at i særdeleshed Venstre har ladet regeringen stå med hele udspillet med hensyn til, om vi skal have en folkeafstemning efter regeringskonferencen, og ikke engang vil sige, om partiet selvstændigt vil tage stilling, men har lagt bolden over til regeringen alene.

Og det er jo et klart skridt tilbage, for det betyder jo – hvis det er den samme statsminister til den tid som den statsminister, vi har nu – at statsministeren i den situation vil vurdere situationen ud fra, om han har opbakning i sit eget bagland til det endelige resultat, og at vi så, hvis det ikke er tilfældet, kan risikere, at der ikke kommer en folkeafstemning i Danmark om spørgsmålet, og det vil være en meget skuffende udvikling, og i Dansk Folkeparti skal vi meget beklage, at debatten i dag har taget den drejning.

Hvorfor ikke sige klart til befolkningen, at der naturligvis kommer en ratifikationsproces med en folkeafstemning, hvor det er folket i Danmark, der bestemmer udfaldet, og ikke politikerne alene?

Så med hensyn til de politiske emner, som forhandles på regeringskonferencen, og som jo også har været diskuteret på topmødet, er det Dansk Folkepartis overbevisning, at udgangspunktet har været forkert, at regeringens oplæg har været dybt problematisk, og at det irske oplæg til de videre forhandlinger gør det endnu mere problematisk, og at resultatet – hvis det skal bygge på det, vi nu har set – nok vil blive fuldstændig uspiseligt.

Så har jeg sagt, hvilken retning Dansk Folkeparti ser det går i, og det er naturligvis, fordi man med det nuværende irske udkast styrer direkte mod større EU-integration. Det, vi derimod har behov for, og det, som jeg også har sagt mange gange her fra Folketingets talerstol, er jo ikke større EU-integration, men en større afgrænsning af, hvad der er EU's område, og hvad der er landenes, herunder Danmarks, egne anliggender.

For Dansk Folkeparti står det klart efter topmødet i Dublin, at resultatet, som vi vil se måske engang i 1997, vil komme til at ligge et sted mel-

lem det irske oplæg og det fransk-tyske brev til topmødet. Der er ingen tvivl om, og man skal ikke underkende det, at Frankrig og Tyskland når til enighed omkring nogle målsætninger. Fru Charlotte Antonsen var inde på det tidligere i debatten, og jeg synes, regeringen har en tendens til at forsøge at underkende den betydning, som det har, i håb om at regeringen så kan holde sin egen retning lidt længere og ikke tage klart stilling til de ting, som er på bordet.

Jeg savner en dansk regering, som klart siger fra over for den udvikling, som dermed finder sted, og en regering, som ikke svarer undvigende, når vi kommer ind på de ømme ting og i stedet for altid forsøger at få debatten til at dreje sig om nogle overordnede ting som f.eks. det, som regeringen jo altid siger som et kodeord, når der kommer spørgsmål, nemlig beskæftigelsesindsats. Det er en vision, at vi skal lave en beskæftigelsesindsats.

Jeg savner ærlighed om, hvad der reelt er målet, og hvad den danske regering har som målsætning. Er det at bevare Danmark som et suverænt selvstændigt land, som har afgivet kompetence inden for nogle helt, helt afgrænsede få områder, eller er det i realiteten, at EU også i højere grad end i dag skal udvikle sig med en føderallignende opbygning, hvor Danmark fungerer som en delstat?

Der er ingen tvivl om, at regeringen og Dansk Folkeparti er langt fra hinanden. Når vi tager spørgsmålet om Europol, så ser vi det, der er sket på topmødet i Dublin, som illustrerende en farlig udvikling. Man taler om, at Europol skal have operationel kompetence. Vi kan ikke læse det anderledes, end at Europol skal have yderligere beføjelser end det, man i forvejen har lagt op til – yderligere selvstændig beføjelse over for de nationale myndigheder. Det er en farlig udvikling, som, uanset hvordan man ellers forsøger at definere det, vil medføre et Europol, som vil virke på samme måde som FBI i USA, bare på europæisk plan.

Vi er ikke glade for udviklingen på området for retlige og indre anliggender, hvor vi synes, at regeringen ikke klart nok tager afstand fra at gøre de retlige og indre anliggender til et overstatsligt område. Vi er klar over, at den danske regerings holdning er, at de andre bare skal fortsætte, og så har vi vores forbehold, men vi synes rent faktisk, at vi har en interesse i, at regeringen på regeringskonferencen deltager som ligeværdige partnere i forhold til de andre lande og også i højere grad klart giver udtryk for den danske holdning på det her område.